

[Finansministeren]

ikke er parat til at øge de offentlige udgifter, hvis det i øvrigt tjener det pågældende partis interesser. Sådan er det jo.

Fremskridtspartiet er et godt eksempel på det, for Fremskridtspartiet gør sig til martyr, hvad angår reduktion af de offentlige udgifter. Og hvad gør Fremskridtspartiet? Det stiller forslag om forbedring af folkepensionen fra 7 til 8 mia. kr. Fremskridtspartiet gør sig til talsmand for at øge sundhedsudgifterne betydeligt. Det eneste ændringsforslag, hvor udfaldet blev anderledes i går ved afstemningen end forventet, var det, hvor Fremskridtspartiet pludselig stemte for øgede udgifter.

Derfor vil jeg meget klart sige, at jeg er den første, som er parat til at acceptere besparelser, når der er et flertal, men jeg har meget svært ved at finde flertallet, og ethvert parti i dette Folketing er jo parat til at øge udgifterne, hvis de synes, det er politisk fornuftigt og det passer ind i deres partiprogram.

Jeg blev for nylig gjort bekendt med en tale, som Edvard Brandes holdt her i Folketinget i forbindelse med behandlingen af finansloven i 1909. Den stammer fra Kristian Hvidts bog om Edvard Brandes, og jeg tillader mig at citere fra Edvard Brandes' tale og dermed fra Kristian Hvidts bog:

»Jeg vil yderligere sige til de mange ærede medlemmer, som har rettet henvendelse, klager og ønsker til mig, at jeg vil vise mig uendelig hård, grusom og ubønhørlig over for sådanne krav. Enten må man gå med til den samme finanspolitik, som hidtil har været ført, dvs. at ærede medlemmer kommer med deres krav, bytter dem indbyrdes, sørger for deres valgkreds' interesser ... eller også må man følge den politik at lukke af; og da jeg lukker af, må d'herrer vide, at de må vise resignation og trøste sig med, at de andre heller ikke får noget.«

Se, den tale har lige så stor aktualitet i 1987. Det er klart, at som Folketinget er sammensat, bliver det vanskeligt for mig at efterleve dens målsætning, men Folketinget skal bare vide, at det er min målsætning. Jeg beder om støtte fra Folketingets partier til, at vi fortsat kan forhindre ny vækst i de offentlige udgifter, men det kræver, at partierne er parate hertil, og jeg synes, at hvert enkelt parti i dette Folketing skal tænke disse ting meget nøje igennem.

Det, der er resultatet af den finanslov, som nu snart bliver vedtaget, er da gudskelov, at den

er udtryk for en fortsat stram finanspolitik, at den statsfinansielle situation er sådan, at der fortsat stort set er balance, hvad der er meget afgørende for regeringen at holde fast i.

Finanslovsforslaget er jo et vigtigt element i den samlede økonomiske politik. Mange andre temaer omkring økonomien er til debat i Folketinget i disse dage.

Jeg lagde mærke til, at hr. Svend Auken brugte en meget stor del af sin tale til at fortælle om de gunstige resultater på finansloven. Hr. Svend Auken sagde dernæst: Vi er jo også enige i, at konkurrenceevnen skal forbedres. Det har vi faktisk sagt til regeringen helt tilbage i foråret.

Ja, hr. Svend Auken, det har jeg godt hørt, og jeg kan godt huske det, men det, som undrer mig, er, at der i realiteten ikke har været konkrete forslag fra Socialdemokratiet til at forbedre konkurrenceevnen her og nu.

Jeg har igen studeret forslag til folketingsbeslutning fra Socialdemokratiet til genopretning af økonomien, der blev fremsat, da Folketinget startede i oktober. Her var forslagene til forbedring af konkurrenceevnen først og fremmest øgede bevillinger til forskning, til teknologi og til uddannelse, og det er vigtigt.

Her vil jeg godt i en parentes sige, at den øvelse, regeringen har haft bl.a. med Socialdemokratiet omkring finanslovsforslaget, tror jeg, har givet Socialdemokratiet en større viden om, hvor mange initiativer regeringen allerede har taget hos erhvervsministrene, hos undervisningsministeren og hos arbejdsministeren for gennem større indsats på forsknings- og teknologiområdet og større indsats på uddannelsesområdet at bidrage til at forbedre vores konkurrenceevne på det lange sigt.

Men der er ingen af disse forslag, der hjælper os her og nu. Uanset hvor mange hundrede millioner, vi afsætter til forskning, får vi jo ikke løst vores betalingsbalanceproblemer hverken i dag eller i morgen. Det er den langsigtede indsats, og den er væsentlig. Her er vi faktisk nået meget langt i opklaringen, og så er der oven i købet kommet lidt ekstra bevillinger på disse områder. Så jeg mener, at vi faktisk står meget godt rustet, hvad angår det langsigtede.

Hvis vi ser på det kortsigtede, så er det jo regeringens forslag, der danner baggrund for den indsats, der nu skal ske. Det er omlægningen af arbejdsgiverafgifterne, det er eksportpakken,